

ved sin Tale ved første Behandling betegnet det Forsøg, som her er gjort paa Bankens Genrejsning, som et hæderligt Forsøg, der altsaa ikke burde underkendes. Aa ja, jeg synes, at Betegnelsen for og Dommen over dette Forsøg skulde den højtærede Minister overlade til andre, som har bedre Forudsætninger for at skønne over Forsøgets Værdi, end den højtærede Minister som Part i Sagen synes at have.

Den højtærede Minister vidste baade i Henhold til den mundtlige Konference med Bankinspektøren og i Henhold til dennes Skrivelse af 14. Januar 1925, som den højtærede Minister har tilløbet Udvalget, særdeles god Besked om, hvordan Forholdene i Banken laa. Bankinspektøren maa have været klar over Uforsvarligheden af det, her blev foretaget, thi hvis han ikke var det, spørger jeg den højtærede Minister: Hvad mente Bankinspektøren da med at sige, at „efter Omstændighederne“ vil det „være forsvarligt at lade Banken fortsætte paa det derved“ — det vil sige ved de 8 Mill. Kr. — „skabte Grundlag“? Og hvad mener Bankinspektøren i øvrigt med, at han, hvad han oplyser paa et andet Sted, tænker sig disse 8 Mill. Kr. som det fornødne for at give Tid til, at man mulig kunde gaa ind i den Rekonstruktion, som bl. a. den 6. og 7. Januar var blevet fraraadet af den højtærede Statsminister?

Nu siger den højtærede Minister, at naar denne Bank er brudt sammen, skyldes det dette, at man har opgivet Kravet paa Mælkeeksporten — var dette Krav blevet fastholdt, havde Banken bestaaet endnu. Jeg synes, det er en Udtalelse, som er fuldkommen ubegribelig, thi der er dog to Ting, vi maa slaa fast, og det er, at Kravet paa Mælkeeksporten er fuldt og helt opretholdt indtil dette Øjeblik og ikke paa noget Tidspunkt opgivet, og for det andet at Andelsbanken har lukket. Det er dog noget, som den højtærede Statsminister saa godt som nogen ved. Hvorledes kan han da sige, at hvis Kravet ikke var blevet opgivet, havde Banken bestaaet endnu? Det er den Slags Udtalelser, der sikkert kun kan være Følgen af en alt for løs Overvejelse.

Den højtærede Minister vidste endvidere Besked om Bankens Likviditet. Ifølge den Skrivelse, som er offentliggjort fra Bankens Ledelse, de to Direktører, vidste han, hvilke Beløb der var opsagt til Udbetaling i en nær Fremtid, og han vidste, der ikke var nogen Mulighed for at skaffe

disse Beløb, medmindre ny Kapital — Kapital ud over de 8 Mill. Kr. — var blevet tegnet. Om nu Andelsorganisationerne er blevet ført bag Lyset eller ej, skal jeg ikke udtale mig om, men det fremgaar i hvert Fald klart af Andelsbladets Referater af Generalforsamlingerne i de tre store Andelsorganisationer, som blev impliceret i denne Sag, at der ikke er blevet givet deres Medlemmer Oplysninger i Overensstemmelse med de Opgørelser, der forelaa fra Bankinspektionens Side. Men det er endvidere i allerhøjeste Grad besynderligt, at den højtærede Minister, skønt han maatte være fuldt og helt klar over Utilstrækkeligheden af den Hjælpeaktion, han gik ind i, ikke følte Trang til at skaffe sig yderligere Oplysninger fra Tilsynets Side med Hensyn til Bankens Forhold. En saadan Trang opstod ikke hos den højtærede Minister, endskønt der havde været Tid til at foretage en saadan Undersøgelse lige frem til den 20. Marts. Han tager ikke noget Initiativ, til Trods for at Bankens Forhold, dens Aktivside i høj Grad paavirket af det betydelige Fald i Obligationskurserne, som fandt Sted fra Januar til Marts Maaned i Aar, og til Trods for at Opgørelsen af Tabet ved Mælkeeksporten i allerhøjeste Grad maatte blive paavirket af Likvidationen, der indtraadte som Følge af, at man i Begyndelsen af Februar fra Andelsbankens Side nægtede yderligere Finansiering af Mælkeeksport-Foretaget. Intet af dette reagerede den højtærede Minister overfor, intet af dette fremkaldte hos ham en virkelig Trang til at faa det Pengeinstitut til Bunds undersøgt, som naaede ud til saa vid en Interessekreds her i Landet, og hvis Opretholdelse man maatte tillægge saa megen Vægt, som det er naturligt at tillægge Bevarelsen af et Bankinstitut i nøje Tilknytning til Andelsbevægelsen her i Landet.

Den højtærede Minister var altsaa klar over, at den nævnte Opgørelse var optimistisk, og jeg vil tillade mig i Modsætning til den Opfattelse, som den ærede Ordfører for Udvalget synes at have, bestemt at hævde, at det er ud fra det Forsøg, som under den højtærede Erhvervsministers Auspicier gøres i Januar—Februar Maaned paa en Sanering af et ganske bestemt Forhold i Andelsbanken, at Andelsbankens Sammenbrud er vokset. Thi da man meget hurtigt, tvungen af Omstændighederne, maatte frem med de forskellige Forhold for Bankens Vedkommende, var i Virkeligheden dette Forsøg og det falske Grundlag,